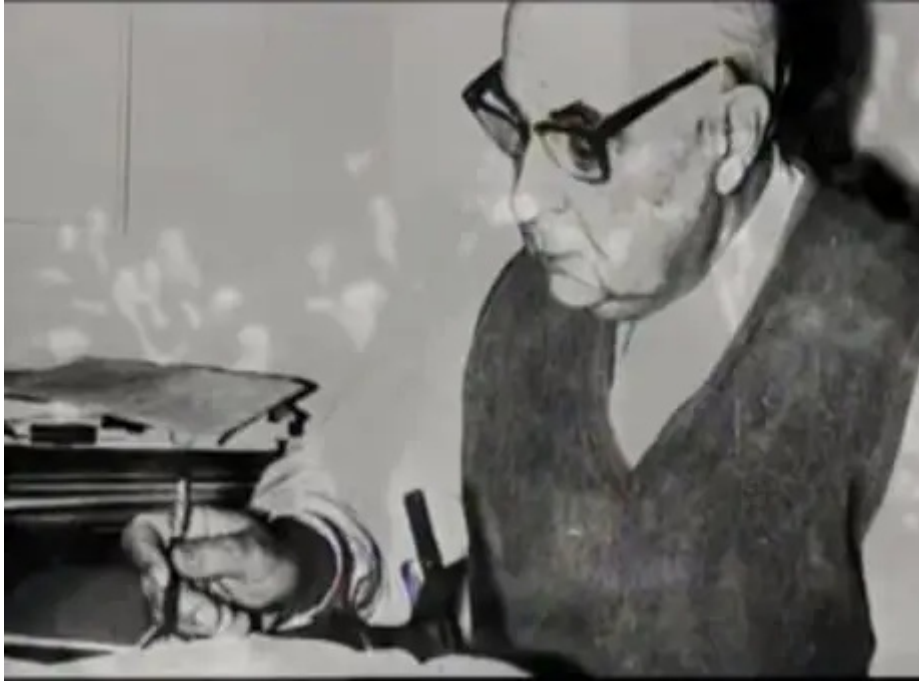

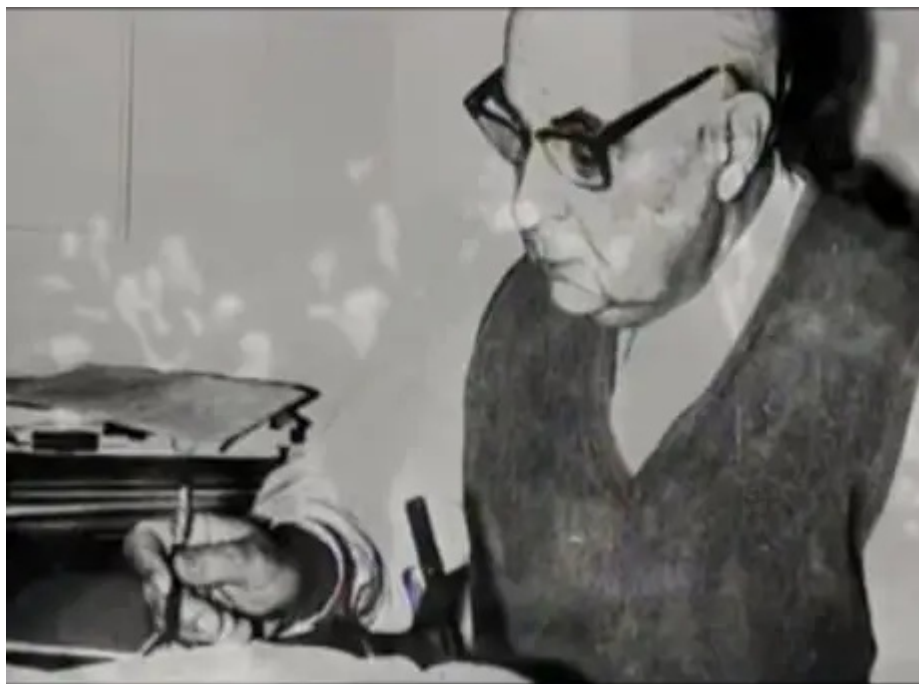
Άπο τὸ ἡμερολόγιο Σεφέρη (28-10-1940)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά και Εθνικά θέματα / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζά)

Δευτέρα 28.

Κοιμήθηκα δυὸ τὸ πρωί, διαβάζοντας Μακρυγιάννη. Στὶς τρεῖς καὶ μισὴ μία φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ τηλέφωνο μὲ ξύπνησε: «ἔχουμε πόλεμο». Τίποτε ἄλλο, ὁ κόσμος εἶχε ἀλλάξει. Ἡ αὐγὴ, πού λίγο ἀργότερα εἶδα νὰ χαράζει πίσω ἀπὸ τὸν Ὑμηττό, ἦταν ἄλλη αὐγὴ: ἄγνωστη. Περιμένει ἀκόμη ἐκεῖ πού τὴν ἄφησα. Δὲν ξέρω πόσο θὰ περιμένει, ἀλλὰ ξέρω πὼς θὰ φέρει τὸ μεγάλο μεσημέρι. Ντύθηκα κι ἔφυγα ἀμέσως.

Στὸ Ὑπουργεῖο Τύπου δύο-τρεῖς ὑπάλληλοι. Ὁ Γκράτσι εἶχε δεῖ τὸν Μεταξᾶ στὶς τρεῖς. Τοῦ ἔδωσε μία νότα καὶ τοῦ εἶπε πὼς στὶς 6 τὰ ἰταλικά στρατεύματα θὰ προχωρήσουν. Ὁ πρόεδρος τοῦ ἀποκρίθηκε πὼς αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ κήρυξη πολέμου, καὶ ὅταν ἔφυγε κάλεσε τὸν πρέσβη τῆς Ἀγγλίας. Ἀμέσως μετὰ τὸν Νικολούδη στὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν. Ὁ πρόεδρος ἦταν μέσα μὲ τὸν πρέσβη τῆς Τουρκίας.

Στὸ γραφεῖο τοῦ Μαυρουδῆ, ὁ Μελάς ἔγραφε σπασμωδικὰ ἕνα τηλεγράφημα. Ὁ Μαυρουδῆς μέσα στὸ παλτό του σὰν ἕνα μικρὸ σακούλι. Διάβασα τὴ νότα τοῦ Γκράτσι. Ὁ Γάφος κι ὁ Παπαδάκης τηλεφωνοῦσαν. Καθὼς ἐτοιμάζα τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πρακτορείου, μπῆκε ὁ Τοῦρκος πρέσβης γιὰ νὰ ἰδεῖ τὴ νότα καὶ σὲ λίγο ὁ πρόεδρος μὲ ὄψη πολὺ ζωντανή.

Ἐπειτα ἄρχισαν νὰ φτάνουν οἱ ὑπουργοί, χλωμοὶ περισσότερο ἢ λιγότερο, καθένας κατὰ τὴν κράση του. Τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο κράτησε λίγο. Ὁ Μεταξᾶς πῆγε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του κι ἔγραψε τὸ διάγγελμα στὸ λαό. Τὸ πήραμε καὶ γυρίσαμε στὸ ὑπουργεῖο τύπου. Μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ αὐτοκινήτου, ἡ αὐγὴ μ' ἕνα παράξενο μυστήριο χυμένο στὸ πρόσωπό της.

Ἐγραψα μαζί μὲ τὸ Νικολούδη τὸ διάγγελμα τοῦ βασιλιᾶ. Καμιά δακτυλογράφος ἀκόμη. Πῆγα σπίτι μιὰ στιγμή καὶ τὸ χτύπησα στὴ γραφομηχανή μου. Ἡ Μάρω μοῦ εἶχε ἐτοιμάσει καφέ. Γύρισα στὸ Ὑπουργεῖο καθὼς σφύριζαν οἱ σειρήνες. Στὴ γωνία Κυδαθηναίων μιὰ φτωχὴ γυναίκα μὲ μιὰ ὑστερική σύσπαση στὸ πρόσωπο. Τώρα ὅλοι μαζεμένοι στὰ ὑπόγεια τῆς «Μεγάλης Βρετανίας».

Ὁ βασιλιάς μὲ ὕφος νέου ἀξιωματικοῦ. Ὑπόγραψε τὸ διάγγελμά του καὶ φύγαμε.

Τηλεφώνησα στὸ τηλεγραφεῖο νὰ σταματήσουν τὰ τηλεγραφήματα καὶ τῶν Γερμανῶν ἀνταποκριτῶν. Οἱ ὑπάλληλοι ἐκεῖ εἶναι ἀκόμη οὐδέτεροι. Δὲν μποροῦν νὰ πιστέψουν τὴ φωνή μου: -εἶστε βέβαιος; καὶ τῶν Γερμανῶν; -Καὶ τῶν Γερμανῶν εἶπα. -Τί δικαιολογία νὰ δώσουμε; Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ συζητήσεις: -Πέστε τους πὼς τώρα εἶναι χαλασμένα τὰ σύρματα μὲ τὸ Βερολίνο, κι ἂν φωνάζουν πολὺ στεῖλτε τους σ' ἐμένα. Πῆρα καὶ ἔδωσα τὸ πρῶτο πολεμικὸ ἀνακοινωθὲν μας καὶ κατέβηκα στοὺς δρόμους γιὰ νὰ ἰδῶ τὰ πρόσωπα. Τὸ πλῆθος ἔσπαζε τὰ τζάμια τῶν γραφείων τῆς «Ἄλα Λιτόρια».

Πηγή: agiazoni.gr